

Marts 1982
131. Årgang
Nummer 3

DEN danske STJERNE

DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Marts 1982
Årgang 131
Nummer 3

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, *Chefredaktør* - David Mitchell, *Assisterende chefredaktør* - Bonnie Saunders, *Børnestjernen* - Roger Gylling, *designer* - Norman Price, *produktion*.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

INDHOLD

BØRNESTJERNEN

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany

PB MA 0438 DA

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

Der findes ėn viden som vor Fader i Himlen ønsker at enhver af os skal opnå, og det er en personlig viden om at han hører og besvarer vore bønner. Jeg har altid næret stærk kærlighed til bøn og til bønnens magt og velsignelser, og for dette takker jeg vor himmelske Fader og mine kære forældre og lærere, som underviste mig gennem ord og eksempel om retfærdig og oprigtig bøn.

Jeg er sikker på, at hvis vi beder

„BED ALTID''

Af præsident Spencer W. Kimball

„Bed altid"

indtrængende og retfærdigt både som enkeltpersoner og som familier inden vi går i seng om aftenen og når vi står op om morgenen, samt ved vore måltider, at vi så ikke alene vil blive tættere knyttet sammen i kærlighed, men at vi også vil vokse åndeligt gennem et fællesskab med vor himmelske Fader.

Vi har alle i høj grad brug for hans hjælp når vi søger at lære evangeliets sandheder og søger at efterleve dem, når vi søger hans hjælp i livets store beslutninger, beslutninger vedrørende skole, ægteskab, arbejde, bopæl, opdragelse, idet vi sammen tjener i Herrens arbejde og søger hans tilgivelse og fortsatte vejledning og beskyttelse i alt hvad vi gør. Listen over vore behov er lang, virkelig og oprigtig.

Da jeg i tidligere tid rejste i kirkens stave og missioner mødte jeg ofte mennesker, som havde problemer eller havde et stort behov. Mit første spørgsmål til dem var: „Hvordan har du det med bøn? Hvor ofte beder du? Hvor dybt engageret er du, når du beder?" Jeg har bemærket, at synd almindeligvis opstår, når kommunikationslinierne er afbrudte. Af denne årsag sagde Herren til profeten Joseph Smith: „Hvad jeg siger til en siger jeg til alle. Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer." (L&P 93:49).

Det var Mesteren som underviste os i, hvordan vi skulle bede, da han sagde: „Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i Himlen!
helliget vorde dit navn;
ske din vilje som i Himlen, således også på jorden;
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere;
og led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde;
thi dit er riget, og magten og æren i evighed! Amen." (3 Ne. 13:9-13)

Der findes meget at overveje i disse retningslinier for vor holdning, for vor kærlighed til hans formål, for vor kærlighed til andre og for at vise at vor tro og vort liv har den rette indstilling. Hvis vi som et folk vil søge at lære fra disse grundlæggende retningslinier, så vil vi beredes til at gå fremad i åndelighed og i vor forståelse af bøn.

Når vi samles i bøn, enten i hjemmet, i kirken, eller ved venskabelige eller offentlige anledninger, så bør vi huske formålet med vor bøn . . . at samtale med vor Fader i Himlen. Hvor svært det end må forekomme, så har jeg lært, at når vi beder sammen med andre, da er det bedre at vi bekymrer os om at samtale kærligt og ærligt med Gud snarere end at bekymre os over, hvad tilhørerne måtte tænke. Selvfølgelig må vi tage i betragtning hvor og hvem vi beder sammen med, og det er en af årsagerne til at offentlige bønner, ja selv familiebønner ikke kan dække vort fulde behov for bøn. Men i vor familiekreds vil vore børn lære hvordan de skal tale til deres

himmelske Fader ved at lytte til forældrene. De vil snart lære hvor oprigtige og ærlige vore bønner er. Hvis vor bøn er forjaget, ja nærmer sig et tankeløst ritual, så vil de også se dette. Vi bør hellere som familier og enkeltpersoner gøre som Mormon indtrængende anmoder os om: „Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte" (Moroni 7:48).

Der findes visse ting, som vi bedst kan bede om i enrum, når vi ikke behøver at bekymre os om vore bønners længde eller fortrolighed. Bøn i enrum er uvurderlig og gavnlig. Bøn i enrum hjælper os med at aflægge skam,

hykleri og enhver rest af bedrag; det hjælper os at åbne vore hjerter og være fuldkommen ærlige i at udtrykke alle vore håb og holdninger.

Jeg har længe været klar over behovet for uforstyrrethed i vor personlige bønner. Frelseren fandt det af og til nødvendigt at gå op i bjergene eller ud i ørkenen for at bede. På samme måde søgte apostelen Paulus ud i ørkenen og ensomheden efter sit store kald. Enos fandt ensomme steder for at samtale med Gud. Joseph Smith fandt sin uforstyrrethed i lunden, hvor kun fuglene, træerne og Gud lyttede til hans bøn. Læg mærke til nogle vigtige punkter i hans historie: „Derfor begav jeg mig, i overensstemmelse med denne beslutning, om at bede til Gud, ud i skoven for at gøre forsøget. . . Det var første gang i mit liv at jeg havde gjort et sådant forsøg, thi til trods for al min ængstelse og uro, havde jeg endnu aldrig forsøgt at bede *højt*" (Joseph Smith 2:14, D.k.P., fremhævelse tilføjet).

Vi bør ligeledes, hvor det er muligt, finde et værelse, et hjørne, et lønkammer eller et sted, hvor vi kan „trække os tilbage" for „at bede højt" i løndom. Vi mindes de mange gange Herren instruerede os i at bede højt: „Og atter befaler jeg dig, at du skal bede lydeligt, såvel som i hjertet, ja for verden såvel som i løndom, for alles øjne såvel som i enrum." (L&P 19:28). Så centralt er dette for vore bønner og vort personlige religiøse

liv, at Herren instruerede brødrene i præstedømmet om at „besøge hvert enkelt medlems hjem og formane dem til at bede lydeligt og i løndom samt opfylde alle huslige pligter." (L&P 20:51).

Og hvad skal vi så bede om i vore bønner? Vi bør give udtryk for en glad og oprigtig taknemmelighed for allerede modtagne velsignelser. Herren har sagt: „Og I skal i Ånden takke Gud for alle velsignelser hvormed I er velsignede" (L&P 46:32). En vidunderlig og styrkende ånd kommer til os, når vi udtrykker oprigtig taknemmelighed til vor himmelske Fader for vore velsignelser, for evangeliet og for den viden om det, som vi er blevet velsignede med at modtage, for forældres og andres anstrengelser og indsats for vores skyld, for vore familier og venner, for muligheder, for sind, legeme og liv, for gode og behjælpelige oplevelser i livet samt for al vor Faders hjælp, venlighed og alle besvarede bønner.

Vi kan bede for vore ledere. Paulus skrev:

„Allerførst formaner jeg da til at frembære bøn, påkaldelse, forbøn og tak for alle mennesker, for konger og alle i høje stillinger" (1 Tim. 2:1-2)

Hvis vi beder på denne måde, vil vi udvikle loyalitet overfor vort land og de love, som styrer os. Vi vil udvikle kærlighed og tro på vor kirkes ledere og vore børn vil komme til at respektere dem. Det vil være svært at være kritisk overfor kirkens ledere, hvis man beder ærligt for dem. Det er en glæde for mig at jeg hele mit liv har opretholdt mine ledere og bedt for deres velfærd. Og i de senere år har jeg følt en stor kraft tilflyde mig på grund af lignende bønner fra de hellige, opsendt til himlen på mine vegne.

Den altomfattende missionering bør være konstant genstand for vor bøn. Vi beder om at nationernes døre vil blive åbnet, så evangeliet kan modtages. Vi beder om mulighed og vejled-

„Oprigtig taknemmelighed . . . for gode og behjælpelige oplevelser i livet"

ning i at dele det strålende evangeliske budskab med andre. Når et barn hele sit liv beder for missioneringen vil han blive en god missionær.

Vi beder for de frustrerede, de foruroligede, de syge, de trængende og de syndige. Vi beder for den person, som vi føler er vor fjende, thi vi husker vor Herres smukke og magtfulde råd: „Men til jer, som hører mig, siger jeg: Elsk jeres fjender, gør godt imod dem, som hader jer; velsign dem, som forbander jer og bed for dem, som mishandler jer" (Luk. 6:27-28). Er der nogen som kan have en fjende særlig længe, når vedkommende beder for de personer, som findes i hans omgivelser og som han måske nærer uvenlige følelser imod?

Vi beder om visdom, dømmekraft og forståelse. Vi beder om beskyttelse på farlige steder, om styrke i fristelsens øjeblik. Vi husker vore kære og vore venner. Vi fremsiger øjeblikkelige bønner i ord eller tanke, højlydt eller i den dybeste stilhed. Vi har altid en bøn i vort hjerte, at vi må udføre dagens aktiviteter godt. Kan man gøre ondt, når ærlige bønner findes i ens hjerte eller på ens læber?

Vi beder for vort ægteskab, vore børn, vore naboer, vort arbejde, vore beslutninger, vore opgaver i kirken, vort vidnesbyrd, vores følelser og vores mål. Vi følger i sandhed Amuleks gode råd og vi beder om nåde, vi beder for de midler hvorved vi tjener vort daglige udkomme, for vor husstand og mod vore fjenders magt. Vi beder „imod djævelen, som er en fjende af al retfærdighed" og for vore markers afgrøder. Og når vi ikke råber til Herren, lader vi „da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandigt for (vort) velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring (os)" (Se Alma 34:18-27).

Men er bøn kun en envejs kommunikation? Nej! En af årsagerne til at „bøn er et hjertes indre sang" (Sange, nr. 152) ligger i at bøn er et så stort privilegium – ikke alene at kunne tale til vor Fader i Himlen, men også modtage kærlighed og inspiration fra ham. Ved afslutningen af vor bøn bør vi lytte intenst – ja selv i adskillige minutter. Vi har bedt om vejledning og hjælp. Nu må vi holde inde og kende at han er Gud. (Se Salme 46:10).

Hvilket sprog vil Herren benytte? Gennem profeten Joseph Smith rådede Herren Oliver Cowdery, som søgte et svar på sine bønner:

„Sandelig, sandelig siger jeg dig, at dersom du ønsker mere vidnesbyrd, så kom den nat i hu, da du råbte til mig i dit hjerte for at få sandheden om disse ting at vide.

Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag? Hvad større vidnesbyrd kan du have end Guds vidnesbyrd?" (L&P 6:22-23).

Nogen tid senere belærte Herren atter Oliver Cowdery gennem profeten Joseph Smith: „Du må undtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge

mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.
Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være . . . uklare" (L&P 9:8-9)
At lære bønnens sprog er en glædelig og livslang oplevelse. Af og til oversvømmes vores sind af ideer, når vi lytter efter at have bedt. Af og til kan en følelse overvælde os. En rolig ånd forsikrer os, at alt vil gå godt. Men hvis vi har været ærlige og oprigtige, vil vi altid opnå en god følelse – en varm følelse overfor vor Fader i Himlen samt føle hans kærlighed til os. Jeg er ked af, at nogen af os ikke har lært betydningen af denne rolige og åndelige varme at kende, for den er et vidnesbyrd til os om, at vore bønner er blevet hørt. Og eftersom vor Fader i Himlen elsker os mere end vi elsker os selv, betyder det, at vi kan have tillid til hans godhed og stole på ham. Det betyder, at hvis vi fortsætter med at bede og leve som vi bør, så vil vor Faders hånd vejlede og velsigne os.
Og således siger vi i vore bønner: „Ske din vilje" – og vi mener det. Vi ville ikke spørge en leder om råd og så derefter undlade at følge det. Vi må ikke bede Herren om velsignelser og derefter ignorere svaret. Vi beder derfor således: „Ske din vilje, o Herre. Du ved bedst, kære Fader. Jeg vil acceptere og følge din vejledning uden sure miner."
Vi bør således, fordi skrifterne minder os om at vi af og til „beder dårligt" (Jakob 4:3), eller beder om det, som ikke er gavnligt for os (se L&P 88:65), eller beder om det, som måske ikke er „ret" (se 3 Ne. 18:20). Selv om vi gør dette, så er vor Fader, som elsker os, stadigvæk kærlig, thi Mesteren belærte:
„Findes der mon nogen fader iblandt jer, som (vil give sin søn en sten, når han beder om brød, eller) når hans søn beder om en fisk, så i stedet for en fisk vil give ham en slange?
Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!" (Luk. 11:11, 13).
Det er et stort privilegium og en stor glæde at bede til vor Fader i Himlen, det er en stor velsignelse for os. Men denne oplevelse er ikke slut efter at vi har sluttet vor bøn. Amulek viste os, hvad vi må gøre:
„Mine elskede brødre . . . efter at I har (bedt) . . . og I bortviser den trængende og den nøgne, og ikke besøger den syge og den bekymrede, og ikke deler jeres midler – om I nogen har – med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen" (Alma 34:28). Vi må aldrig glemme, at vi skal efterleve evangeliet ligeså ærligt og oprigtigt, som vi beder.

Hvis vi gør dette, vil Himlens velsignelser blive vores. Vore bønner vil komme til at reflektere sandheden om vort liv. Når vi er fuldkommen ærlig i ord og gerning overfor vor Fader, så vil vi opnå den evne at bede oprigtigt om hans hjælp og især om hans tilgivelse, idet vi omvender os og vidner for ham, at vi lever lige så retfærdigt, som vi beder.

Jeg har altid holdt meget af beretningen om Enos, der havde et stort behov. Ligesom alle os andre så var han faret vild, for ingen af os er fuldkommen. Hvor store hans synder var, ved jeg ikke, men han skrev: „Og jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde med Gud, førend jeg fik forladelse for mine synder."

Beretningen er levende og hans ord magtfulde: „Se, jeg gik ud i skoven for at jage dyr. . ."

Men han fangede ingen dyr. Han ransagede sin sjæl, han søgte, han bankede på, han bad, han tiggede. Han var ved at blive født pány. Han havde levet hele sit liv i en ukrudtsmark, men nu søgte han en liflig have. Han fortsætter: „. . . og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige, angående det evige liv, og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte."

Hukommelsen åbnede døren til hans fortid, og han blev varmet og inspireret af de billeddannelser, som hans far havde forårsaget og som nu rørte hans sjæl.

„Og min sjæl hungrede. . ." Omvendelsens ånd var begyndt at virke. Han var angerfuld, ivrig efter at begrave syndens gamle menneske og ivrig efter at opstå som et nyt menneske med tro og gudfrygtighed.

„. . .og jeg knælede ned for min Skaber og anråbte ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl. . ." Han forstod, at intet menneske kan frelses i dets synder, at ingen uren ting kan indgå i Guds rige. Han begyndte at forstå, at der må ske en renselse, et nyt hjerte i et nyt menneske.

Han vidste at dette ikke var let, for han skrev: „. . .og jeg påkaldte ham den ganske dag."

Dette var ingen tilfældig bøn; her var

ingen banale og forslidte fraser. Minutterne blev til timer, og da solen var gået ned, var der stadig ikke kommet nogen lindring. For omvendelse består ikke i en enkel gerning, ej heller er tilgivelse en gave, som ikke er blevet fortjent. Så værdifuld for ham var denne samtale med Gud, at han i sin beslutsomhed fortsatte uden ophør: „og da natten kom, vedblev jeg fremdeles at bede højt, så det nåede Himlen."

Og så, efter at have grædt meget, oprigtigt indgået pagter og i sandhed demonstreret sin bøns uafhængighed, kom Herrens stemme til ham: „Dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet" (Enos 1:1-5).

Det er en velsignelse og en glæde for hver eneste af os at vide, at vor Fader lever og at han elsker os, at han tilgiver os, når vi omvender os og at han altid er villig til at hjælpe og vise kærlighed til sine børn som han elsker. Efter at have brugt bønnen et helt liv, kender jeg den kærlighed, styrke og kraft, som kommer gennem ærlig og oprigtig bøn. Jeg kender vor Faders villighed til at hjælpe os i dette jordiske liv, hans villighed til at undervise os, vejlede os og styre os. Således har vor Frelser med stor kærlighed sagt: „Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle. Bed altid." (L&P 93:49).

Hvis vi gør dette, vil vi selv opnå den personlige viden, at vor Fader i Himlen i sandhed hører og besvarer bønner. Han ønsker at enhver af os skal have denne viden. Søg denne viden, mine elskede brødre og søstre! Søg den! □

Forslag til hjemmelærere

1. Fortæl en personlig oplevelse i forbindelse med bøn. Bed familiens medlemmer fortælle om deres følelser og erfaringer med bøn.

2. Findes der skriftsteder eller andre citater i denne artikel som familien kan oplæse, eller yderligere skriftsteder, som du ønsker at læse med dem?

3. Hvorfor er en personlig viden om at vor Himmelske Fader hører og besvarer vore bønner, så vigtig? Hvilken forskel bevirker denne viden i vort liv?

4. Diskuter måder hvorpå familiens medlemmer kan forbedre kvaliteten af deres personlige og offentlige bønner.

5. Vil denne diskussion være bedre hvis du har talt med familiens overhoved før besøget?

JEG HAR ET SPØRGSMÅL

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Ermel J. Morton

Spørgsmål: Jeg forstår ikke aspekterne i påbuddet i Det gamle Testamente „øje for øje, tand for tand" (2 Mos. 21:24). Hvorfor gav Herren en sådan gengældelsens lov til Israels børn?

Svar:
Ermel J. Morton,
patriark i Rexburd Idahos øst stav,
Rexburg Idaho:

„Det er interessant at dette skriftsted *ikke* gav grønt lys for hævn og gengældelse. Således som Herren har fremsat dette utryk i Det gamle Testamente, er det at opfatte det som et billede der betyder ‚lige for lige'. Denne tanke udtrykkes meget kortfattet af Paulus: ‚Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste' (Gal. 6:7)

På Det gamle Testamentes tid blev tanken om ‚et øje for et øje' givet som et princip til vejledning for dommerne således at deres domme kunne være retfærdige og således at enkeltpersoner ikke personligt ville søge gengældelse.

Som Alma forklarer til sin søn Corianton, så var det princip, der fulgte herefter genoprettelse: ‚at genbringe ondt for ondt eller kødeligt for kødeligt . . . godt for det, der er godt, retfærdigt for det, der er retfærdigt' (Alma 41:13).

Eller som Frelseren sagde det i bjergprædikenen: ‚Og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt' (Matt. 7:2).

Ved den endelige dom vil øje blive genoprettet for øje, tand for tand, nåde for nåde, godhed for godhed – og hvad vigtigt er, ondt herefter for et ondt liv.

Da Frelseren gav bjergprædikenen, citerede han dette: ‚øje for øje, tand for tand' og derefter tilføjede han: ‚Men jeg siger jer, at I ikke må sætte jer mod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend også den anden til' (Matt. 5:38-39). Herren ophævede ikke princippet om guddommelig retfærdighed, som han gav til Moses på Sinaj. Han protesterede snarere her imod de skriftkloges og farisæernes lærdomme på hans tid, mennesker, hvis forståelse for de hellige skrifters hensigt var fejlagtig. I stedet for at begrænse muligheden for at dømme til den, der besad denne myndighed, fortolkede de princippet ‚øje for øje' som en retfærdiggørelse af den enkeltes hævn for skade eller fornærmelse.

Israels børn havde som del af moseloven fået en særlig befaling: ‚Du må ikke hævne dig, eller gemme på vreden mod dit folks børn, du skal elske din næste som dig selv' (3 Mos. 19:18). Det blev dem således ikke alene forbudt at tage hævn men også at bære nag, som kunne føre til gengældelse. Deres pligt var i stedet at elske og overlade hævnen til Herren. (Se 5 Mos. 32:35; Salme 94:1).

Så da Frelseren i bjergprædikenen belærte folket om ikke at søge hævn, gentog han kun et princip som han havde givet gennem Moses, samtidig med at han søgte at udelukke en tradition af verdslig lærdom, som var opstået ud fra dette princip." □

J. Spencer Kinard

Vi gør mange ting i livet, fordi vi føler at det er vor pligt. Vi betaler skat, overholder hastighedsbegrænsningerne, når vi er sent på den, kommer tilbage til vort arbejde efter frokost, altsammen fordi det er vores pligt. Og mange af os betragter det, at adlyde Gud på samme måde, Det er en pligt. Vi er bange for, at han kigger rundt om et eller andet hjørne og venter på at slå ned på os, hvis vi er ulydige. Hårdhjertet gør vi det, som vi tror er rigtigt, såsom at læse i skrifterne, når vi længes efter at læse avisen, vi bider resolut tænderne sammen og betaler vores tiende og offerydelser, idet vi krydser listen over vor kristen indstilling af med urokkelig beslutsomhed.

Pligten har selvfølgelig sin plads. Vi beundrer den for hvad den er. Den er en vidunderlig læremester, en klokke som vækker os af vores søvn, en stav

Når kærligheden forvandler pligten

som minder os om, at livet er større end vore egne lyster. Ligesom børn hellere vil lege i solskinnet end at lære at regne, så behøver vi måske også meget ofte pligten som motivation til at gøre tingene bedre.
Men lad os aldrig blive forledt til at tro, at pligten alene er nok til at forvandle vore hjerter og fører os tilbage til Gud. Pligten afgiver langt fra tilstrækkelig strøm til at oplyse vejen. Ved et eller andet mystisk punkt må kærligheden forvandle pligten, ligesom morgensolen forvandler den frosne vandpyt. Vi må adlyde Herren, ikke fordi vi frygter ham, ej heller fordi det forekommer at være det rette og den rigtige ting at gøre. Vi må i sidste instans adlyde ham, fordi vi elsker ham. Vi længes efter at tjene. Vi længes efter at blive lig ham, som er midtpunktet for vore højeste idealer, og kærligste følelser.

Det er ingen tilfædighed, at Herren sagde: „Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden" (Matt. 5:6).

Hungrer og tørster er ord, som vi forstår. De fortæller os noget meget magtfuldt om vore menneskelige behov. Som en forfatter har sagt: „Kun sult er virkelig for os." Kærlighed er et andet ord med den form for følelse, der gennembryder hjertets barriere og bevæger os, når intet andet kan.

Ja, Herren vil acceptere vore handlinger som resultat af pligtfølelse, og han vil endda velsigne os for dem, men lad os forstå at der findes mere. Det er kærligheden som skriver en symfoni, en god roman. Det er kærligheden, som fører en far eller mor til barnets seng. Og endelig, det er kærligheden, og kun kærligheden som kan føre os tilbage til Herren. □

JESUS KRISTUS

Af Eldwin Brown Firmage

Da jeg for nogle år siden var til frokost sad jeg ved siden af en meget dygtig og hurtigopfattende ung sagfører. Jeg havde lært denne unge mand godt at kende. Jeg vidste at han var medlem af en anden kristen trosretning end vores. Han vidste at jeg var en aktiv mormon.

Efter nogle få overfladiske og uvigtige bemærkninger stillede han mig nogle alvorlige spørgsmål. Han spurgte først: „Er mormonkirken kristen?" Han tilføjede at hans spørgsmål snarere var et teologisk spørgsmål end et moralsk spørgsmål. Han ønskede at forstå Jesu rolle i mormonernes teologi.

Dette omfattende spørgsmål overvældede mig. I den pause der opstod, da jeg samlede mine tanker og søgte at formulere et svar, forstod jeg at enhver forklaring af Frelserens rolle i den mormonske teologi måtte begynde langt tidligere end Kristi jordiske mission. Jeg svarede min ven ved kort at fortælle ham om Jesu Kristi 12 roller.

Først forklarede jeg kort vor tro på menneskets evige natur ved at omskrive og forklare adskillige vers i Lære og Pagter 93, hvor Jesus fortalte profeten Joseph Smith om den menneskelige intelligens' evige natur:

„Jeg var i begyndelsen hos Faderen og er den førstefødte.

I var også i begyndelsen hos Faderen . . .

mennesket var også i begyndelsen

hos Gud, intelligens eller sandhedens lys blev ikke skabt eller dannet og kan ej blive det.
Se, heri består menneskets handlefrihed" (L&P 93:21, 23, 29, 31).
For det andet beskrev jeg det store råd i Himlen hvor alle vore Faders børn mødtes for at lære hans planer for at fremme vor evige udvikling. Jesus var Faderens fortaler for den plan, som beskyttede menneskets handlefrihed, der er en del i tanken om væsener, der besidder en uskabt og evig eksistens. Lucifer ønskede at ændre planen og fjerne menneskets handlefrihed. (Se Moses 4:1-3).
For det tredie talte vi om Jesu rolle som skaberen af denne og utallige andre verdener til fremme af Faderens plan, som blev accepteret af hovedparten af hans børn. Jeg citerede fra den store åbenbaring som blev givet til Moses:
„Og gennem min magts ord, hvilket er min enbarne Søn, som er fuld af nåde og sandhed, har jeg skabt dem.
Utallige verdener har jeg skabt og jeg skabte også dem i mit eget øjemed, og jeg skabte dem ved Sønnen, som er min Enbårne" (Moses 1:32-33).
Denne betragtning af Jesus i forhold til universet var fuldkommen ny for min ven og gjorde et dybt indtryk på ham.
Jesu næste rolle, selv om den var kendt og forkyndt af den oprindelige kirke, var igen ubekendt for min ven. Jeg forklarede, at Jesus var Jehova, Det gamle Testamentes Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og at han var den, som gav Moseloven. Jesus gjorde profeten Joseph bekendt med denne kendsgerning i Kirtland templet (L&P 110:1-4) og havde længe inden da forklaret sin rolle til nephiterne:
„Se, jeg er den, som gav loven, og jeg er den, som gjorde pagt med mit folk Israel; derfor er loven fuldkommet i mig, thi jeg er kommet for at fuldkomme loven; derfor er den afsluttet" (3 Ne. 15:5)
Dette syn på Jesus som Jehova, Det gamle Testamentes Gud, inden hans fødsel her på jorden, blev prædiket af den oprindelige kirke i 400 år før denne lære blev fortrængt at apostatiske lærdomme. De tidlige jødiske kristnes konstante bekræftelse når de blev anklaget for at nedbryde loven og profeterne var, at det, som blev prædiket ikke var nyt men meget, meget gammelt, og at det var blevet forkyndt af Jesus selv til profeterne lige fra begyndelsen. Arthur Cushman McGiffert (amerikansk teolog, 1861-1933) bemærker i sin udgave af *The Church History of Eusebius,* at denne første store kirkehistoriker havde samme synspunkt som alle de tidlige kirkefædre, nemlig at Jesus var den, der viste sig i guddommelige tilsynekomster for profeterne i Det gamle Testamente.
„Eusebius (jødisk teolog, kirkehistoriker og videnskabsmand, 260 e.Kr.? – 340 e.Kr.?) accepterer det almindelige synspunkt i den oprindelige kirke, nemlig at når Gud viste sig i Det gamle Testamente, at det da var Kristus som viste sig, det vil sige, den anden person i guddommen. Augustin (tidlig kristen kirkefader og filosof, 354 e.Kr. – 430 e.Kr.) synes at være den første blandt kirkefædrene, som indtog sit eget standpunkt, nemlig at sådanne tilsynekomster af Kristus ikke var i overensstemmelse med billedet

af det grundlæggende forhold mellem Faderen og Sønnen" (McGiffert, *The Church History of Eusebius, 1890)*.

Det var først ved Mesterens femte store rolle at min vens viden gav os en fælles baggrund i vores samtale om Jesus i den mormonske teologi. Vi troede begge, at Jesus blev født af en jomfru, Maria, som en opfyldelse af profeti. Vi troede begge, at han underviste menneskene på sin tid i evangeliet (i vor tro at han *atter* underviste sit folk i evangeliet, som en direkte virkeliggørelse og opfyldelse af sine tidligere belæringer til profeterne) og at han blev korsfæstet. Jeg forklarede, at mormonerne tror, at Jesus oprettede sin kirke ved præstedømmets magt, mens han var på jorden; og ikke at kirken blev dannet af Jesu disciple efter korsfæstelsen, sådan som nogle tror. Mesteren ordinerede sine apostle, sendte de halvfjerds ud på missioner og havde en organisation med bestemte embedsmænd før korsfæstelsen.

Mesterens centrale rolle, den rolle, som ingen anden kunne udføre, var selvfølgelig som Jesus Kristus, der blev korsfæstet for verdens synder. Jeg bar vidnesbyrd til min ven at jeg troede, at dette skal forstås helt bogstaveligt. Jeg sagde til ham, at selv om jeg ikke fuldtud forstod, hvordan en person kunne påtage sig andres synder, og derved effektuere en altomfattende opstandelse, så vidste jeg af hele mit hjerte, at det forholdt sig således, denne del af planen virker af sig selv og behøver ikke at blive forstået for at være effektiv.

Jeg vidste, at vor tro vedrørende Jesu sjette rolle ville være fuldkommen ny for min ven og at den på grund af dens særlige natur sandsynligvis ikke kunne forstås eller værdsættes af ham. Jeg forklarede, som jeg bedst kunne, Jesu Kristi mission til hades, eller helvede, eller underverdenen, stedet for de hedengangne ånder. Jeg bekræftede atter, at denne mission var velkendt for medlemmerne af den oprindelige kirke. Denne mission var sand og af afgørende betydning for Faderens plan.

Jesus fortalte sine apostle om sin hensigt, da han talte til dem ved Kæsarea Filippi umiddelbart før for-

klarelsen på bjerget. Profeten Joseph Smith sagde, at Peter, Jakob og Johannes modtog vigtige nøgler og begavelser på tidspunktet for forklarelsen, hvilken kendsgerning giver Mesterens tidligere bemærkning til Peter om bindende og beseglende myndighed større mening. (*History of the Church,* 3:387). Efter at have hørt Peters store bekendelse: „Du er Kristus, den levende Guds Søn", som svar på Mesterens spørgsmål: „Hvem siger folk at Menneskesønnen er?" sagde Frelseren til Peter at „dødsrigets porte ikke skal få magt" over kirken (Matt. 16:13-19).

For videnskabsmændene som oversatte Det nye Testamente i forbindelse med King James' udgave af Biblen betød helvede ikke det, det betyder for visse mennesker i dag. Det angav ikke stedet, hvor onde mennesker blev anbragt eller Satans domæne. Det var snarere et synonym for hades, stedet for de døde, hvor alle menneskers ånder blev anbragt efter døden. Endvidere henviste en bys *porte* til byens ydre forsvarsværker, der adskilte mennesker i byen fra mennesker udenfor. Hvad Mesteren derfor sagde til disse disciple var ganske enkelt at dødsrigets porte eller byens ydre forsvarsværker eller grænser ikke ville være i stand til at afholde kirken fra at trænge ind i dødsriget og befri disse mennesker der, som var bundet af døden. Han bekendtgjorde i virkeligheden sin nedstigning til dødsriget, evangeliets forkyndelse der og hans sejr over dødens vedvarende virkning på menneskene.

Jeg bekræftede, at troen herpå hørte til blandt de ældste trosprincipper i den oprindelige kirke, og at den fuldkomne viden herom var blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith. I et af de store afsnit om præstedømmet i Lære og Pagter åbenbarede Herren for Joseph at han havde en frelsesplan, så omfattende at „ikke alene de som troede efter at han kom i kødet i tidens midte, men også alle de som var før ham fra begyndelsen og som troede på de hellige profeters ord, der talte eftersom de blev inspireret gennem den Helligånds gave, og som i

„Mesteren ordinerede sine apostle . . ."

sandhed vidnede om ham i alle ting, skal have det evige liv." (L&P 20:26). Irenæus, en kristen videnskabsmand fra det 2. århundrede, underviste i det samme budskab i et sprog som overraskende nok, ligger tæt på Josephs sprogbrug:

,,Kristus kom ikke kun på grund af dem, som troede på ham på kejser Tiberius' tid, ej heller tilgodeså Faderen kun de mennesker som lever nu, men alle mennesker, som fra begyndelsen i henhold til deres evne, havde både frygtet og elsket Gud på deres egen tid, og været retfærdige og fromme overfor deres naboer, samt oprigtigt havde ønsket at se Kristus og høre hans stemme" (Irenæus, 4. bog, ,,Against Heresies" i *The Writing of Irenaeus,* 1. bind, *Ante-Nicene Christian Library,* 1867, p. 454-55).

Jeg forklarede, at denne lærdom om en altomfattende mulighed for frelse betød, at evangeliet måtte introduceres i dødsriget. Clemens af Alexandria, som skrev i det andet århundrede efter Kristus, bemærkede:

,,Derfor forkyndte Herren evangeliet for dem, som befandt sig i dødsriget. I henhold hertil siger skriften: 'Dødsriget siger til Ødelæggelsen: *Vi har ikke set hans skikkelse, men vi har hørt hans stemme'*. . . Men hvordan? Viser skrifterne ikke, at Herren forkyndte evangeliet for dem, som omkom under syndfloden? . . . *Apostlene fulgte efter Herren, og forkyndte evangeliet til dem, som var i dødsriget. Thi det var ifølge min mening passende, at de bedste af disciplene burde efterligne Mesteren såvel her som der.* For at han kunne gøre omvendelse mulig både for jøde og ikke-jøde . . . nedsteg Herren til dødsriget kun med det formål at forkynde evangeliet . . . thi det er ikke ret, at disse skulle fordømmes uden først at blive prøvet og at kun de, som levede efter (Herrens) komme, skulle have fordel af den guddommelige retfærdighed. . . Hvis han da forkyndte evangeliet for de levende så at de ikke skulle dømmes uretfærdigt, er det da ikke tænkeligt, at han af samme årsag forkyndte evangeliet for dem, som havde forladt dette liv, før hans komme?" (Clemens af Alexandria, 6. bog, ,,The Miscellanies", i *The Writings of Clemens of Alexandria* 2. bind, Ante-Nicene Christian Library, 1867, s. 328-34. Fremhævning tilføjet).

En lignende kundskab blev gennem åbenbaring givet til en nutidig profet, Joseph F. Smith, da han oprigtigt søgte at forstå betydningen af Peters beretning om Kristi forkyndelse for ånderne i fængsel (se Joseph F. Smith – En åbenbaring om de dødes forsløsning, tilføjelse til Den kostelige Perle).

Mange af kirkefædrene i den oprindelige kirke fremhævede atter og atter, at Kristus nedsteg til dødsriget og organiserede en missionærstyrke blandt profeterne, hans disciple fra Mesterens mission som Jehova.

Jeg nævnede overfor min ven, at der til denne funktion for Mesteren nødvendigvis var forbundet en ordinanse nemlig dåb for de døde, eller dåb ved stedfortræder. Jeg bemærkede at det var dette, som Paulus refererede til, da han nævnte denne ordinanse for de hellige i Korint som bevis på det virkelige i en fysisk opstandelse: ,,Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde?" (1 Kor. 15:29). Denne praksis med stedfortrædende

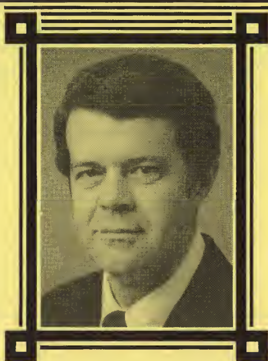

dåb overlevede i de romerske riges landlige egne relativt uforvansket af de bymæssige centrers livsanskuelser indtil langt ind i det 4. århundrede og måske endda længere.

Min vens baggrund tillod os at tale om Jesu syvende rolle udfra en fælles forståelse. Vi talte om opstandelsen, Jesu tilsynekomst for Maria, Peter, brødrene, de to på vejen til Emmaus, Peter og andre som fiskede i Genezareth Sø og til sidst Herrens himmelfart. Jeg fremhævede overfor min ven, at Herren uden tvivl benyttede denne tid til yderligere at instruere sine apostle. Uanset emnerne for disse belæringer, så efterlod han os alle uimodsigelige beviser på opstandelsens bogstavelige natur: hans tilsynekomst for brødrene: „Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har ikke kød og ben som I ser, jeg har." (Luk. 24:39) samt løfte om en ligeså bogstavelig tilbagekomst på tidspunktet for himmelfarten: „I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op mod Himmelen? Denne Jesus som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde som I har set ham fare til Himmelen" (Ap. g. 1:11).

Mesterens ottende store mission var min ven også uvidende om. Jeg beskrev Herrens tjenestegerning på den vestlige halvkugle, som en opfyldelse af hans udtalelse til jøderne: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne flok: Også dem bør jeg lede og de skal høre min røst; og der skal blive èn hjord, èn hyrde" (Joh. 10:16). Jeg fortalte min ven, at Faderen introducerede sin Søn for folkene på den vestlige halvkugle: „Se min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn. Hør ham" (3 Ne. 11:7). Jeg beskrev, hvordan Jesus organiserede en kirke, der var lig den, som han havde organiseret på den østlige halvkugle. Der blev kaldet og ordineret 12 disciple. Store mirakler blev udført – de blinde fik synet tilbage, de lamme kunne atter gå. Børn blev velsignet ved mirakler som ikke havde set sin lige på

VEN TIL VEN

Fra et personligt interview af Joleen Meredith med et medlem af De halvfjerds' første Kvorum, ældste Ronald E. Poelman.

„Jeg kunne egentlig ikke lide at være barn, fordi barneårene var vanskelige for mig. Jeg var den ældste af 6 børn og på en eller anden måde hadede jeg dette ansvar. Jeg kan aldrig mindes, at jeg har følt mig fri for bekymringer, da jeg altid prøvede at leve op til

mine forældres forventninger. Når jeg nu besøger en familie, så spørger jeg ofte det ældste barn: ,Hvordan er det, at være det ældste barn i din familie?' Jeg har haft nogle interessante samtaler om dette emne.
Jeg kunne lide skolen og jeg nød virkelig at lære, hvad der har haft en god indflydelse på mig. Det at kunne læse har været en af de største tilfredsstillelser i mit liv. Det at være i stand til at læse har altid været spændende for mig. Da jeg var meget lille, begyndte jeg at læse avisen. Jeg var en omhyggelig elev."
Ældste Poelman siger, at en af de ting, som han husker bedst og mindes med glæde, er de historier fra skriften, som hans mor underviste ham i i hans barndom. „Min mor strøg ofte. Jeg mindes at sidde tæt ved hende, mens hun strøg. Hun fortalte mig historier fra Bibelen, og det var en stor arv, som min mor gav mig.
Mine forældre var altid meget aktive i kirken og de arbejdede hårdt. I min barndom var vores økonomi stram. En stor del af min barndom boede vi i et fireværelses hjem. Vi havde et soveværelse, en soveniche og et meget lille badeværelse. Jeg bor nu i et stort hus med 3 badeværelser og når jeg tænker herpå, så får det mig til at smile.
Mange mennesker havde det svært under depressionen. Far var arbejdsløs i halvandet år, og jeg husker, at det bekymrede mig

Ligegyldigt hvad du har gjort eller hvordan du har det med dig selv, så vil vor himmelske Fader lytte til dig.

meget. Min mor betroede sig ofte til mig, eftersom jeg var det ældste barn. Og lige fra jeg var en lille dreng, kendte jeg til familiens økonomi – hvor stor kulregningen var, og hvor mange måneder bagefter vi var med betalingen."
Ældste Poelman fortsætter: „Men nu giver det mig stor tilfredsstillelse at nyde mine børns og børnebørns barndom. Jeg har seks børnebørn og forventer èt til meget snart. Vort ældste barnebarn er netop blevet 7 år gammel. Jeg nyder virkelig at være bedstefar, og jeg føler, at jeg genoplever min egen barndom til en vis grad. Det er en stor mulighed."
Mine forældre var begge musikalske, selv om de ikke var blevet uddannet. Selv om det eneste musikinstrument vi havde, var min fars ukulele, så nød familien at synge sammen. Jeg var teenager, da mine forældre for første gang anskaffede sig en pladespiller. Og jeg husker hvilken stor oplevelse det var, og hvor meget vi alle nød det. Da jeg blev ældre, anskaffede familien sig et piano og nogle af de yngre børn fik undervisning.

Min hustru havde musik som hovedfag og det var en af de ting, som jeg kunne lide ved hende, da vi kom fast sammen. Jeg elskede at sidde og lytte til hende spille Bachs fugaer.

„Navnet *Poelman* er et hollandsk navn," forklarer ældste Poelman.

„Min bedstefar på min fars side blev født i Holland og mens han endnu var teenager, rejste han fra Holland til Sydafrika. Der giftede han sig med min bedstemor, en pige fra Scotland. Hun arbejdede på dette tidspunkt som guvernante for en engelsk familie, der boede i Sydafrika. Mine bedsteforældre fik èt barn i Sydafrika og derefter rejste de tilbage til de britiske øer. I England fik de endnu et barn og flyttede så til Glasgow i Scotland, hvor min far blev født. Det var i deres hjem i Scotland, at missionærerne bankede på, og min bedstemor åbnede døren. De boede på tredie sal i en lejlighed med kun koldt vand i et arbejderkvarter. En mand ved navn A. Z. Richards var èn af missionærerne. Han forblev tæt knyttet til vores familie indtil han døde, og jeg har altid været meget glad for ham.

Senere blev jeg kaldet til at virke som missionær i Holland, hvad alle mine tre yngre brødre også blev. Min far udførte også en mission i Holland. Denne missionæroplevelse var af stor værdi for mig, fordi jeg havde muligheden for at møde en del af min bedstefars brødre og søstre, og jeg var i stand til at lære sproget."

Jeg spurgte ældste Poelman, hvilket budskab han ønskede at dele med verdens børn, og han svarede: „Din Fader i Himlen ved, hvem du er, og elsker dig uden betingelse. Selv når du gør ting, der er forkerte, så elsker han dig. Det gør ham selvfølgelig ked af det, men det betyder ikke, at han holder op med at elske dig. Jeg vil opmuntre dig til at bede tit til vor himmelske Fader, med den viden, at ligegyldigt hvad du har gjort eller hvordan du har det med dig selv, så vil vor himmelske Fader lytte til dig. Af og til kan vi måske tro, at Herren kun elsker os, hvis vi holder hans befalinger, og at hvis vi er ulydige mod hans befalinger, at han så elsker os mindre. Det er ikke sandt! Det er noget som Satan ønsker at vi skal tro, fordi vi da vil føle os fremmede overfor vor Fader i Himlen. Husk, at han elsker dig hele tiden, ligegyldigt hvor du er, og hvad du gør." □

Sommersolen bagte på min ryg, og svedperlerne løb ned ad min pande. Jeg kilede en pæl ind blandt træstubbens rødder og skulle til at skubbe, da min mor råbte.

„Todd, din far er hjemme!"

Jeg lod pælen falde og løb tværs over den bløde brune mark hen imod huset. Idet jeg dukkede mig under en vaskesnor med blafrende lagner, løb jeg rundt om huset, og standsede lige inden jeg løb ind i vores vogn.

„Her søn," sagde min far med et smil. „Tag denne sæk mel og giv den til din mor."

Så snart vi var færdig med at aflæsse vognen, satte jeg hesten ud på græs og vendte tilbage til huset. Far var ved at give mor et bundt tøj.

„Tyve meter ubleget svært bomuldstøj," sagde han, idet han gav hende den papirombundne pakke.

Hun smilte. „Tak, James!" sagde hun glad. Så løsnede hun båndet og fjernede papiret. „Du kan føje snoren til bolden," sagde hun idet hun gav mig snoren. „Og så kan du få papiret til dit skolearbejde."

Jeg snørede snoren omkring bolden og så satte jeg mig ned og så på, mens resten af forsyningerne

ARVEN

Betty Lou Mell

blev sat på plads. Til allersidst stak far hånden i lommen og trak et stykke kanelslik frem. Han uglede mit hår og så gav han mig slikket. Min mund løb i vand og jeg skulle lige til at brække et stykke af, da mor mindede mig om, at det var frokosttid. Ved bordet bøjede vi vore hoveder, mens far velsignede maden. Mens vi spiste, lyttede jeg til dem tale.

„Ed Beesley var i byen, Ellen," sagde far. „Han tilbød at købe vores jord."

Overrasket så jeg fra far, der sad tilfreds og spiste, hen til mor som så ud, som om hun var ved at eksplodere.

„Og hvad var dit svar?" spurgte hun uroligt.

„Nå, han ville betale os en hel masse penge," svarede far, idet han langsomt tog endnu et stykke kød.

Mor spærrede øjnene op, idet hun ventede på at høre resten af historien. Min far tog sig imidlertid tid til at fortælle, hvad der var sket. „Du kan få næsten alt hvad du ønsker . . . endda have penge tilovers."

„James Putnam!" sagde min mor

Illustreret af Dick Brown

vredt. „Vil du være så venlig at fortælle mig, hvilket svar du gav ham?"

Far så op og hans øjne lyste drilagtigt. „Jeg sagde nej," svarede han enkelt.

Der bredte sig et stort smil over mors ansigt, da hun gik ind til ham. Hun kyssede ham og de lo begge. „James Putnam, somme tider ved jeg slet ikke, hvad du tænker."

Jeg smilede og spiste min frokost færdig.

Far bar øksen, da vi vendte tilbage til træstubben. „Så du har gjort alt gravearbejdet," sagde han smilende. „Godt! Men sig mig Todd, har du øvet dig på at skrive i dag?"

„Ja," nikkede jeg. „Men jeg hader det, far."

„Du hader det!" lo han. „Hvorfor hader du at skrive?"

Jeg sparkede til en klump græstørv og trak på skuldrene. „Mit øje ved, hvordan det skal se ud, men min hånd skriver det helt forkert."

Far lo igen og lod øksen synke til jorden. Han tog sin skjorte af og kiggede på træstubben. „Du mener, at din hånd endnu ikke er blevet disciplineret. Bliv ved at prøve Todd. Øvelse giver god disciplin." Han knælede ned ved siden af træstubben og følte langs med rødderne. „Du har gravet meget, men der er stadig nogle store rødder hernede. Jeg hugger dem over, så vil vi være i stand til at få denne træstub væk herfra."

Han tog øksen og jeg knælede ned ved siden af ham og så på. Da rødderne var hugget over, knælede han ned ved siden af mig, og hvilede sig.

„Der er meget arbejde, er der ikke, søn?" sagde han pustende med et smil.

„Tror du nogen sinde du ville sælge gården, far?" spurgte jeg. „Jeg mener, så vil du ikke være nødt til at arbejde så hårdt."

Han var stille et øjeblik, så smilede han: „Penge kommer og går, men jorden varer evigt. Nej, Todd, jeg ville aldrig sælge den. Den skal være vores arv til dig."

„Hvad er en arv?"

„En arv er noget værdifuldt, som du efterlader til èn som du elsker. Hvad du vil gøre med den arv er op til dig selv at bestemme. Mennesker ser forskelligt på tingene. Ed Beesley ser på jorden, som noget du kan dele op i små grunde og sælge. Men jord er en sjov ting, Todd. Selv når du har skødet på jorden, så er den egentlig ikke din. Du har kun betalt for retten til at benytte jorden." Han samlede en håndfuld jord op. „Lugt til løftet om alle de grønne og voksende ting, Todd. Det er et evigt ansvar og længe efter at vi er væk, så vil jorden stadig være her for andre, til at bruge den. Mens jeg bruger den, så vil jeg behandle den godt og med god disciplin, sådan som Gud havde til hensigt."

„Hvad tror du var Guds hensigt?" spurgte jeg stille.

„Jeg tror, han ønsker, at vi skal grave de døde træstubbe op . . . og plante ting. Ser du, hvis vi

behandler landet med god disciplin, så vil det behandle os venligt. Vi lader en træbestand stå til dyrene og kaninerne, som holder til i vores eng. Hvis vi ingen eng havde, så ville mor ikke være i stand til at lave kaninragout. Hvis vi ikke plantede korn, ville vi intet eller ingenting have at spise. Hvis vi ikke fjernede træstubbene og klippestykkerne eller plantede frø, så ville der ikke komme nogen afgrøde og vi ville kun have os selv at takke herfor. Så vi disciplinerer os selv til hårdt arbejde, Todd, på samme måde som du kan disciplinere din hånd til at skrive korrekt. Og når så tiden går, vil du se fordelene ved dit arbejde."

Far rejste sig op. ,,Vi har hvilt os længe nok." sagde han. ,,Lad os nu se, om vi kan flytte den gamle træstub og gøre plads for noget der kan gro."

Han satte ryggen imod pælen mens jeg greb min med begge hænder. Vi løftede langsomt, så holdt vi hvil. Så løftede vi igen og skubbede af al kraft. Med et støn flyttede træstubben sig langsomt opad, idet jorden slap sit greb. Min far lo mens strømme af sved løb ned over hans ansigt. Og snart lå træstubben med bunden opad. Han slog mig på skulderen og råbte: ,,Det lykkedes, søn! Det lykkedes!"

,,Hallo!" råbte mor, idet hun kom tværs over marken. ,,Jeg kommer med noget koldt drikkevand."

Hun skænkede en kop op for mig, så gik hun og far hen for at sidde under skyggen af et træ. Jeg blev tilbage for at brække jordklumper af træstubbens underdel. Jeg borede mine fingre ind i den fugtige brune jord og lod den løbe gennem mine fingre. Den dannede en blød jorddynge, som jeg glattede ud med min hånd. Jeg skrev omhyggeligt mit navn med en pind. Bogstaverne var uregelmæssige og ujævne. Men med øvelse . . . ja, så vidste jeg, at jeg kunne skrive bedre.

Jeg stregede mit navn ud og kiggede ud over markerne. Lange grønne linier markerede vore rækker, hvor pastinak, majs, gulerødder og sukkerroer stak op af jorden. Her og der kiggede en træstub eller et klippestykke frem gennem jorden. *Det vil tage år at fjerne dem,* tænkte jeg. Så smilede jeg ved mig selv. *Det vil være et stort arbejde, men jorden vil være min. Og jeg vil være stolt af at fortsætte mine forældres arbejde.*

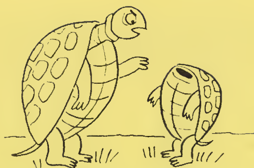

LABYRINT

En ørkenlabyrint

Roberta L. Fairall

Kænguruottens 13 cm lange hale hjælper den med at holde balancen, når den hopper henover sandklitterne. Kan du hjælpe den ud af den underjordiske løbegang hen til de tørre frø og blade?

Engleman

„Se på mig, når jeg taler til dig."

den østlige halvkugle. Jesus gav en afhandling over Israels hus, natur og funktioner, som ikke er blevet overgået af nogen anden passage i skriften. Nadveren blev indstiftet og Helligånden overdraget. Til sidst opsteg Jesus efter 3 dages tjenestegerning til Himlen.

Jeg nævnede Mesterens niende mission som vi kun kender meget lidt til, udover at den fandt sted. Da Jesus talte til nephiterne, sagde han, at han havde andre får, som også skulle høre hans røst. (3 Ne. 16:1-5) Der må som følge heraf have været andre folkeslag, der har oplevet Mesterens personlige tjenestegerning, skønt vi ikke nu har optegnelserne over en sådan tjenestegerning.

Mesterens tiende mission var indvarsling af genoprettelsen gennem profeten Joseph Smith. Gennem mit eget vidnesbyrd om denne begivenhed beskrev jeg, hvordan Joseph Smith bad Gud lede sig til den sande kirke. Jeg beskrev begivenhederne i den første åbenbaring: at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph og at Joseph fra tidspunktet for denne begivenhed modtog andre himmelske betjeninger i tilstrækkelig grad til at gengive kundskaben om evangeliet samt præstedømmets magt, til atter at etablere Jesu Kristi Kirke på jorden, således som den havde været, da Mesteren personligt oprettede sin kirke i tidernes midte.

Jeg sammenfattede Mesterens ellevte mission som værende de adskillige tilsynekomster af Frelseren til forskellige mennesker lige fra Joseph Smith efter den første åbenbaring til andre af profeterne herunder Lorenzo Snow, idet jeg overfor min ven fremhævede

realiteten af Mesterens ledelse af sin kirke i dag som førhen.

Til slut beskrev jeg overfor min ven den endelige og endnu ikke opfyldte rolle for Jesus Kristus i sin Faders store plan. Jeg fremhævede, at mormonerne tror på Mesterens bogstavelige andet komme, for at herske over jorden som han under sin Faders ledelse skabte. □

„Jeg er bror Hughes, din hjemmelærer"

Martine Bates

Den sidste gang jeg så min lillesøster, Lorraine, var i et lydtæt hospitalsværelse, som havde en sødlig duft af sæbe. Hun lå i en stor jernseng med hvide sterile lagner omgivet af iltbeholdere, slanger og iltudstyr. Lægerne bekræftede, hvad hun allerede selv vidste:

„Mor," sagde hun med en rolig og sød stemme, „mor, jeg skal dø." Hun bad os bede for sig – os som havde glemt hvordan man beder.

Natten før hun døde, sad jeg ved hendes side, mens mor og far fik sig nogle få timers tiltrængt søvn. Hun var i koma, og jeg holdt hendes spinkle hånd i min under ilteltet, idet jeg ved min egen viljes magt forsøgte at få hende til at leve. Min hals gjorde ondt, når jeg tænkte på, hvor lidt jeg i virkeligheden kendte hende. Ti år adskilte os – ti år og min egen personlige lejlighed og en spændende karriere.

Efter nogle få minutter hørte jeg nogen komme ind i det delvist mørklagte hospitalsværelse. Da jeg så op, fik jeg øje på en mand, der var lidt skaldet og havde blide øjne og et venligt smil.

„Hej," sagde han med en blød stemme. „Jeg er bror Hughes, jeres hjemmelærer. Det . . . har jeg lige fået at vide."

„Bror?" Jeg undrede mig i stilhed. „Åh . . . en mormon."

Hjemmelærere var de mænd, som altid kom iført et mørkt sæt tøj og som var meget søde og talte en kort stund og derefter høfligt gik. Eller var det missionærer? Vi var inaktive og havde i virkeligheden undgået kontakt med kirken i de to år vi havde boet i denne by. Jeg spekulerede på, hvordan han havde fundet os.

„Hvordan har hun det?" spurgte han. Hans smil var blidt og klogt og af den slags som for det meste kommer fra øjnene. Jeg vidste, at han ikke følte sig mere retfærdig end vi var. Jeg følte at han ikke kun var der, fordi han var nysgerrig. På en eller anden måde kunne jeg mærke, at han virkelig bekymrede sig.

Af en eller anden årsag var min første reaktion at prøve at imponere ham, ved at give en nøgtern beskrivelse af de mange komplikationer, som havde ført til den håbløse prognose lægerne var fremkommet med. Men i stedet var det kun et mærkeligt grynt der undslap mine læber og tårerne begyndte at flyde helt ukontrolleret.

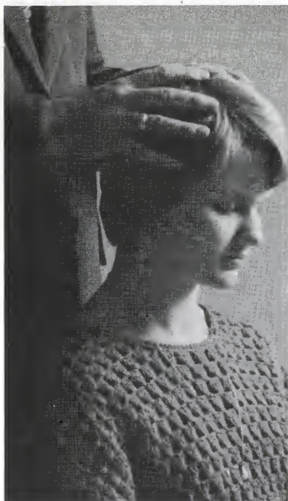
Jeg husker ikke alt hvad bror Hughes sagde til mig den nat, undtagen at jeg, efter at han var gået, vidste, at Lorraine ville leve et eller andet sted, og at dette ynkelige lille legeme med det tynde gyldne hår kun var en skal, der havde huset hende en tid. Han sagde det ikke ligeud, men et eller andet sted i mit sind, kunne jeg se hende løbe og

strække sine arme ud mod et kærligt væsen, som holdt hende på samme måde, som far havde gjort.
Lorraine var sammen med os, da vi blev beseglet som en familie. Og nogle få dage senere blev jeg gift i templet.
Jeg tænker ofte på Lorraine, og når jeg gør det, husker jeg den vidunderlige hjemmelærer, der atter lærte os at bede, og som atter viste os den eneste sande vej hvor tragedie fortrænges af evigt håb. □

Min hjemmelærers velsignelse

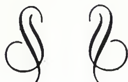
Deris Jan Stokes

Jeg var 26 år gammel og min familie var ikke medlemmer af kirken, da jeg i august 1976 modtog en velsignelse fra min hjemmelærer. En velsignelse, som i løbet af nogle korte måneder skulle blive opfyldt i overraskende grad. Selv om min tro var stærk, så bar jeg ikke desto mindre på dette tidspunkt på en byrde. Jeg havde fornylig gennemgået store prøvelser af en personlig karakter. På samme tid længtes jeg også inderligt efter en evig og retfærdig partner. Jeg ønskede mig en ægtemand, som jeg kunne dele både mine åndelige og akademiske interesser med, men jeg troede ikke, at jeg kunne finde en sådan mand på Tasmanien eftersom der kun fandtes få medlemmer af kirken her.
Derfor planlagde jeg at besøge USA ved udgangen af året. Jeg diskuterede disse planer og min personlige krise fuldt ud med min hjemmelærer bror J. E. Prebble. Vi besluttede os at faste sammen og derefter ville han give mig en velsignelse. I den velsignelse fortalte han mig, at jeg senere det år ville rejse til USA og at jeg inden 3 måneder efter min afrejse ville møde min evige partner og at han havde behov for mig til at gøre ham i stand til at udføre sine funktioner som bærer af præstedømmet korrekt, samt at ikke alting ville ske på den måde, jeg forventede det – skønt det ville ske på Herrens måde og til Herrens tid samt at mens jeg var borte, ville jeg besøge templet og modtage mine begavelser. Vi blev begge overraskede over de specifikke detaljer, men vi var gennem Åndens vidnesbyrd fuldkommen sikre på, at Herren gav mig denne forståelse af min fremtid.
Da jeg i begyndelsen af december rejste, kom mange af mine venner, herunder min vidunderlige hjemmelærer, br. Prebble, til lufthavnen for at sige farvel. Han trak mig til side og fortalte mig, at han havde haft en drøm, hvori han havde set „ham" – en ikke så høj, blåøjet og rødblond fyr. Da jeg gik om bord i flyet var jeg fyldt med både forventning, frygt og bæven.
I løbet af mine første uger i USA

fejrede jeg min 27 års fødselsdag, ved at modtage mine begavelser, en vidunderlig og bekræftende oplevelse. Men mine 3 måneder var ved at udløbe. Ved udgangen af januar måned var der stadig intet spor af ,,ham". På grund af en krise hjemme samt helbredsproblemer var jeg i midten af februar nødt til at vende tilbage til Tasmanien. Jeg var ovenud glad for at vende tilbage, (jeg havde lidt af stærk hjemve) men af andre årsager var jeg dybt skuffet. Jeg var lige ved at tvivle på Gud og min egen værdighed.
Efter at jeg var kommet hjem, søgte jeg hjælp hos min himmelske Fader vedrørende mine fremtidige planer. Eftersom jeg for nylig havde lidt et væsentligt høretab, kunne jeg ikke længere undervise. Jeg besluttede mig for at studere jura. Undervisningen begyndte først i marts.
Den første undervisningsdag gennemgik jeg sammen med en af sekretærerne en oversigt over klasserne, da en temmelig pågående, snavset udseende og skægget fyr nærmede sig os, og affærdigende fortalte mig præcis hvilken klasse jeg skulle være i – nemlig hans. Inden jeg fulgte ham ind i klassen, hviskede jeg til sekretæren: ,,Hvem i alverden er det?" ,,Det er hr. Stokes, en af professorerne," svarede hun. Mens jeg sad i denne første klasse, kom en utrolig tanke til mig. Denne mand var lille, blåøjet og havde rødblondt hår – og vore akademiske interesser havde i det mindste ført os sammen i samme rum, hvis ikke helt sammen! Jeg sagde: ,,Det kan da ikke være *ham*. Han er ikke engang medlem, og han synes alt for sat. Desuden fortalte jeg mig selv, at akademiske typer ikke let tilslutter sig kirken."

Ca. en uge senere inviterede Michael Stokes mig ud. Jeg kom med en eller anden undskyldning. Næste gang spurgte han ikke. Han fortalte mig at jeg skulle spise frokost sammen med ham, og jeg hørte mig selv sige ja! Jeg lærte snart, hvilket ekstraordinært menneske han var – venlig og barmhjertig uden svig, usædvanlig begavet, en tidligere Rhodes stipendiat fra Oxford universitetet i England, med imponerende juraeksaminer fra samme universitet, samt at han var en første klasses idrætsmand. Men alligevel, han var ikke-medlem.,
To måneder senere blev vi gift, efter at have modtaget bekræftelse fra Ånden. Endnu to måneder gik og han sluttede sig til kirken. Vi blev senere beseglet i New Zealand templet for tid og al evighed. Vi er blevet velsignede med to vidunderlige døtre. Da jeg undersøgte det, fandt jeg ud af at vi havde mødt hinanden to måneder, tre uger og 6 dage fra det tidspunkt jeg var rejst til USA. Jeg ved, at de fleste ægteskaber mellem medlemmer og ikke–medlemmer normalt ikke resulterer i at ikke-medlemmet slutter sig til kirken, men nogle gør – og jeg mener at den eneste sikre vejledning er, at følge Ånden. I mit tilfælde var dette sandelig svaret. Vor himmelske Fader opfylder sine løfter – men til sin egen tid og på sin egen måde. ☐

Selv om mørke skyer . . .

Kathy Wilcox

Da Brødrene annoncerede at der skulle afholdes en områdekonference i Madison i staten Wisconsin, vidste vi, at vi ville overvære denne konference, selv om vi ikke havde pengene til den 240 kilometer lange rejse. Og ganske rigtigt, to uger senere sagde min mands arbejdsgiver at han ønskede en lastbil kørt til Madison. Den ekstra indtægt ville betale for vore udgifter.
Jeg farer let vild, når jeg kører til den lokale købmand, men da min mand sagde, at børnene og jeg skulle følge efter lastbilen i vores egen bil, vidste jeg, at alt ville gå godt.
Turen til Madison gik uden problemer, og konferencen var en vidunderlig velsignelse, som bragte os nærmere Frelseren og hinanden.
På vejen tilbage løb vi ind i en kraftig tordenbyge og vi mistede kontakten med lastbilen i 10 minutter p.g.a. dårlig sigtbarhed. Vi standsede for at bede vor himmelske Fader hjælpe os til at vide, hvilken vej vi skulle følge. I løbet af 5 minutter havde vi indhentet min mand igen. Men tordenbygen fortsatte med uformindsket styrke og i det usigtbare regnvejr blev vi atter

adskilt. Efter endnu engang at have bedt, følte vi, at vi skulle vælge en udkørsel som førte til en bivej, der syntes at være relativt ubefærdet. Vi var nu temmelig isoleret og kørte i et ukendt område, samt i et uvejr, som hurtigt blev værre. Jeg havde ikke noget vejkort med mig, og ingen idè om hvordan vi skulle finde vort hjem, som lå flere timers kørsel borte. Alligevel følte jeg en stille ro i mit indre, en ro der tilskyndede mig til at fortsætte. En halv time senere var himlen totalt formørket og en skybrudsagtig regn slog mod bilen. De små børn var bange på trods af mine forsikringer om, at vi ville blive bevaret. Jeg lovede dem at vi ville stoppe ved det næste hus, eller ved den næste forretning som vi kom forbi og sikre os at vi kørte i den rigtige retning. Men deres frygt voksede kun da vi fik at vide, at der blev varslet tornado fra det område, vi bevægede os henimod, samt at det var uklogt, at køre videre ad denne vej.

Midt i børnenes grædefærdige kommentarer bad vi endnu engang. Vi takkede Herren for to spændende konferencedage og for muligheden for at være sammen ved den lejlighed og vi gav udtryk for taknemmelighed for præstedømmet. Vi bad om at børnene måtte blive trøstet og føle deres himmelske Faders kærlighed og opmuntring.

Derefter fortsatte vi, og jeg besluttede at vi skulle begynde at synge. Vi begyndte med nogle sjove sange og folkesange og til slut sang vi nogle salmer. Få minutter efter, at vi var begyndt at synge kirkens sange, bredte en vidunderlig fred sig i bilen, og et efter et faldt børnene i søvn.

Freden var vidunderlig, mens jeg fortsatte med at synge, idet jeg hele tiden var klar over, at jeg var på vej mod det sorteste uvejr, jeg nogen sinde havde set. Jeg følte Åndens hvisken om at fortsætte lige frem. Luften forekom meget stille og de eneste lyde i bilen var mit eget hjertes banken og børnenes stille åndedrag. Jeg har aldrig oplevet en sådan stilhed. Så pludselig omgav mørket os og voldsom regn og uhyre kraftige vindstød ramte bilen. Jeg hev efter vejret. Så hørte jeg i mit sind et rungende himmelsk kor gentage disse kendte linier:

Når trængslernes uvejr os true
med ufred, forfølgelse, død
et smilende håb da vi skue,
du frier os snart af vor nød.
(Sange, nr. 184)

Næsten overvældet af den store fred jeg følte, forstod jeg at jeg endnu engang modtog en personlig åbenbaring.

Vi nåede hjem i sikkerhed og skønt en tornado havde været på spil og ødelagt alt på sin vej, blev vi gennem nyhedsudsendelserne klar over, at min mand kun havde været få minutter foran tornadoen og at jeg ville have befundet mig i dens centrum, hvis ikke Ånden havde ledt mig til at følge en anden vej. Jeg var taknemlig ved den sikre viden, jeg havde opnået om at vor himmelske Fader virkelig kender og elsker sine børn, at han betragter hele vejkortet og sikkert vil føre os til vort bestemmelsessted, hvis vi blot vil lytte til ham. □

Hvadenten vi studerer samfundsvidenskab, seismologi, matematik, musik, biologi, botanik, sprogvidenskab eller jura, så er vi alle uden undtagelse dybt engageret i at stræbe – nemlig stræbe efter vækst.

Jeg husker, at jeg i min studietid for lidt over 30 år siden, blev klassificeret som en ,,moden student". Jeg erfarede at jeg tilsyneladende havde kvalificeret mig til denne fremtrædende status eftersom jeg havde gjort tjene-

STRÆBEN EFTER VÆKST

Ældste Derek A. Cuthbert

,,De lærde var forbavsede over hans modenhed"

ste i det engelske flyvevåben i 3 1/2 år, var gift og far til en lille datter.
De som havde haft ansvaret for at klassificere mig, som havende opnået modenhed, havde helt klart ikke undersøgt den officielle definition, der, som vi alle ved, er „egenskab eller tilstand af . . . fuld udvikling" (*Webster's New Collegiate Dictionary,* Springfield, Massachusetts: G. & C. Meriam Company, 1977, s. 710)
Var jeg i denne sande betydning af ordet en moden student? Havde min militærtjeneste i Indien, Burma og Hongkong modnet mig? Krigsoplevelser gør helt sikkert en person ældre på mange områder og rejser siges at øge vor viden. Det øger imidlertid ikke nødvendigvis vor forståelse.
Og atter, havde mit vidunderlige ægteskab med min barndoms kæreste bragt mig modenhed? Det havde så sandelig øget mine ansvar, givet mange muligheder og krævet betydningsfulde beslutninger.
Det er relativt let at se hvornår en frugt er moden og det er meget let at se, hvornår en frugt bliver overmoden. Men hvad med os? Bliver vi automatisk modne med tiden? Er det muligt for et ungt menneske at være mere modent end et ældre menneske, eller for en mindre person at være mere modent end en større person? Jeg mindes drengen Jesus i templet, der „sad midt iblandt lærerne og lyttede til dem og spurgte dem ud" (Luk. 2:46). De lærde i den jødiske lov var forbavsede over hans modenhed.
Med hvilke standarder skal vi måle? I gymnasiet og i min højere uddannelse blev jeg underkastet mange eksaminer og prøver. Der blev givet karakterer, nogle ikke så høje som man havde håbet, andre mirakuløst højere. Er akademiske færdigheder målet for modenhed? Jeg tænker på den lærde Saulus fra Tarsus, der blev undervist ved Gamaliels fødder, og hvis undervisning fik Saulus til at forfølge de kristne. Hvor vidunderligt er det ikke, at han efter sin omvendelse erklærede: „Thi jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet." (I. Kor. 2:2)
Jeg tilbragte ikke hele min studietid i klasseværelset eller på biblioteket. Mange timer blev tilbragt på sportspladsen med idrætstræning. Det resulterede i, at jeg blev valgt ikke alene til atletikholdet men også til rugby og cricket.
Er sportspræstationer målet for modenhed?
Jeg mindes et brev fra en sød ung kvinde, der var blevet skilt efter kun to års ægteskab. Hun beklagede sig: „Min mand tænkte kun på sport, sport og atter sport. Han var ikke interesseret i ægteskabet." Måske kan vi konkludere, at han ikke var tilstrækkelig moden til at indgå ægteskab, selv om han var en stor spiller.
Hvad med stræben indenfor det selskabelige område? Under min formelle uddannelse havde jeg opnået en vis evne til at omgås andre mennesker, samt en forståelse for musik, kunst og litteratur og en vis evne til at samtale med andre. Er disse ting nøgler til modenhed? Som det så ofte er tilfældet så giver Frelserens liv os svaret. Lukas fortæller os: „Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker." (Luk. 2:52)
Her findes så grundlaget for moden-

hed: afbalanceret udvikling indenfor 4 områder af den menneskelige stræben – mentalt, fysisk, åndeligt, socialt.

Da jeg var fuldtidsstudent i England fra 1948-1950 ved universitetet i Nottingham, havde jeg ikke den lykke at være en sidste dages hellig. Jeg forstod ikke formålet med mit liv ej heller det mønster for udvikling og anstrengelse som var nødvendigt, for at opfylde mit formål. Akademisk, sportsmæssigt og socialt klarede jeg mig nogenlunde godt. Åndeligt set var jeg noget bagefter for jeg havde en form for religion uden virkeligt indhold. Jeg havde hele livet været aktiv i min kirke, men jeg kunne ikke have besvaret spørgsmål om den grundlæggende lærdom, hvis jeg var blevet udfordret hertil.

Hvilke råmaterialer er blevet betroet os, da vi begyndte vort liv på jorden?

Min virkelige udvikling begyndte, da jeg var næsten 24 år gammel. Jeg var netop bestået med udmærkelse i økonomi og jura og var begyndt min karriere i industrien som elev på ledelsesplan hos et stort firma for tekstiler, kemikalier og plastikprodukter.

I løbet af nogle uger blev missionærerne ledet, og jeg gentager ledet, til vores dør. Herren sendte i virkeligheden 3 missionærer til vores dør. (Han vidste, at det kunne blive hårdt). Endvidere fortalte min hustru mig, at de alle havde samme fornavn – ældste.

Enhver som har set det fortrinlige billedbånd, hvori præsident Kimball viser os, hvordan vi kan være medlemsmissionærer, ved at benytte visse forhold, som gør venskab lettere. Vi var et klassisk eksempel på det, at ændrede livsforhold gør mennesker mere modtagelige for evangeliets budskab. Jeg havde ikke netop blot begyndt mit første civile arbejde, men vi var også flyttet ind i et nyt hjem og oveni det hele var vores andet barn netop blevet født.

Ja, mange forhold i vort liv havde ændret sig, men gennem missionærerne ændredes nu hele vort syn på livet. Vi blev undervist i frelsesplanen, Guds plan for vor evige udvikling – Guds plan for at hjælpe os at opnå fuld udvikling, hvilket er sand modenhed.

Vore værdier ændrede sig, og derfor ændredes vores målestok også, da vi forstod sandheden af det budskab som missionærerne underviste i. Vort liv begyndte at blive mere rigt og mere formålsfyldt, det begyndte at modnes.

Det budskab forkynder jeg for jer i al højtidelighed med al magt. Jesus Kristus, vor evige Faders Enbårne Søn er vor personlige Frelser og Forløser. Han har gengivet sin kirke og sit evangelium, således som det blev profeteret og har endnu engang talt gennem hellige profeter, med profeten Joseph Smith som værende den første.

En ven som havde set forandringen i vores liv, især med hensyn til visdomsordet, sagde: „Du vil aldrig nå noget i forretningsverdenen, hvis du

. . . der var tro mod Gud og nægtede at tilbede afguder og som blev kastet i den gloende ovn af kong Nebukadnezar, Babylons konge.

ikke ryger eller drikker." Hvor havde han uret, for han gik fallit og jeg havde fremgang.

Vor dåb var i sandhed et vendepunkt, thi vor forstands øjne åbnedes. For os var vor stræben efter vækst nu virkelig begyndt. Og efter dåben blev Helligånden overdraget os til at hjælpe, vejlede, trøste og undervise os i „rigets fredelige anliggender". (L&P 36:2)

Min første virkelige opgave indenfor industrien kom næsten samtidig med min dåb. Nogle mente, at det var en for tidlig forfremmelse af en elev. Men Himmelens sluser blev åbnet, og de lovede velsignelser for at betale tiende blev udgydt over vor lille, ydmyge familie (se Mal. 3:10). Hvor var vi dog og hvor er vi stadig taknemmelige for tiendeprincippet. Og hvilket let princip er det ikke at følge! Vi betaler vor tiende først og så hjælper Herren os at bruge vor ni-tiendedele klogt. Jeg kan bære vidnesbyrd herom.

Vi har aldrig bekymret os om verdslige besiddelser. Da vi tilsluttede os kirken havde vi hverken bil, telefon, vaskemaskine, køleskab eller støvsuger. Vi har altid værdsat Herrens råd og løfte: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33). Jeg kan i sandhed vidne om det rigtige heri, eftersom de ting der hjalp os med at udføre Herrens værk mere effektivt, blev givet os.

Det omvendte er også sandt. 25 år senere vendte vi tilbage til vort første hjem. Nogle af vore gamle naboer boede der stadig. De syntes ikke at have ændret sig. De var ikke modnet yderligere. De havde afvist evangeliet og var åndeligt døde.

Min første større opgave indenfor industrien var meget spændende og kastede mig ind i petrokemikaliernes strålende verden. Jeg fik ansvar for omkostninger, statistik og administration. Pludselig gik jeg op og ned ad kemikere, ingeniører og kemiingeniører. Jeg gjorde snart brug af deres tekniske sprog, lavede kort for at vise processen fra begyndelse til slutning, lavede rapporter over udviklingen, samt tusindvis af beregninger, skøn og projekteringer. Der var råmaterialer og biprodukter, katalysatorer samt to eller flere produkter fra samme materiale, ydelse samt nyttevirkning. Det var hårdt arbejde men sjovt, eftersom jeg glædede mig utroligt over mit arbejde. Det var ikke blot min forståelse for industriens verden, som blev udvidet, men også min forståelse af livet. Der findes så mange paralleller mellem den industrielle proces og stræben efter vækst.

Snart opdagede jeg, at petrokemikalier kun var begyndelsen af en hel serie af forbundne processer, som på den fabrik hvor jeg arbejdede, dækkede 142 ha. land og beskæftigede ca. 10.000 mennesker. Det var spændende at se råmaterialerne komme ind gennem fabrikkens porte, togvogne med olie og lastbiler med rå cellulose og mange andre pakker af enhver form og størrelse. Senere kunne jeg så se lastbilerne forlade fabrikken belæssede med smukke stoffer og nyttige plastikprodukter, og jeg spekulerede på, hvordan dette mirakel kunne være sket. Svaret var indlysende, ikke blot gennem mit studium af den industrielle proces, men også gennem mit studium af stræben efter vækst. Der var sket en omdannelse! Jeg lærte at

værdsætte den industrielle proces som muliggjorde sådanne vidunderlige omdannelser, hvorved store mængder olie og bjerge af træaffald kunne omdannes til nyttige og brugbare hverdagsting.
Og hvad med livet? Er det ikke en proces? Er det ikke i sandhed en udviklingsproces? Er der ikke et behov for, at vi undergår forandringer, omdannelser, ja selv omvendelse for at blive det som vi bør blive, nemlig det, som vor Fader forventer og håber vi skal blive?
Hvilke råmaterialer har han betroet os, da vi begyndte vores liv på jorden, ja da vi begyndte den proces det er, at blive ham lig?
For det første, vores intelligens, „eller med andre ord: Lys og sandhed." (L&P 93:36)
For det andet, vort åndelige legeme, som vor evige Fader har tilvejebragt, thi han er i sandhed „Åndernes Fader" (Heb. 12:9).
For det tredie, vort fysiske legeme, i hvilket tabernakel vor ånd har til huse under vort liv her på jorden.
For det fjerde, vore medfødte gaver og talenter, thi „enhver god gave kommer fra Kristus." (Moroni 10:18).
For det femte, „en jord, hvorpå (vi) kan bo" (Abraham 3:24).
Og for det sjette, vores tilmålte tid, som vi ikke bør „bortsløse" (L&P 60:13)
Den måde, hvorpå vi benytter eller snarere omdanner disse dyrebare råmaterialer, udgør selve vores stræben efter vækst.
Frelseren belærte: „Snæver er den port og trang den vej, som fører til livet" (Matt. 7:14). Den vej som fører til evigt liv er ikke blot snæver og trang udover at kræve disciplin og lydighed, men den er også lang – livslang. Profeten Nephi fremhævede dette, da han erklærede, at vi, efter at være kommet ind på den lige og snævre sti „. . . må . . . stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker, og om (vi) således stræber fremad og mætter (os) med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal (vi) få det evige liv." (2 Ne. 31:20).
Lad os vende tilbage til vores petrokemikalske fabrik, hvor den allerførste proces var en adskillelsesproces, hvor olien blev ført gennem en intens ovnvarme og adskilt i forskellige gas- og oliekomponenter.
Som ung dreng var jeg imponeret af, og det er jeg stadig, beretningen om Shadrak, Mesjak og Abed-Nego, der var tro mod Gud og nægtede at tilbede afguder og som blev kastet i den gloende ovn af kong Nebukadnezar, Babylons konge. Kongen blev overrasket da han så ikke tre men fire mænd gå midt i ilden uden at lide skade, og han erklærede: „og den fjerde ser ud som en gudesøn" (Dan. 3:25).
Er du i stand til at modstå kritikkens ophidselse, fristelsernes pres og „den ondes gloende pile"? (L&P 27:17). Herren ønsker ikke, at vi har en eneste revne i vor dydigheds skjold. Han ønsker, at vi skal komme uskadet igennem ved at have påtaget os selv sandhed, retfærdighed og tro, og at vi derefter står frem og forkynder fredens evangelium gennem Ånden i os. Dette vil vi gøre, såfremt vi bygger vort grundlag på „vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn . . . en grundvold

. . . for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, døde, så vi kan leve.

som menneskene ikke kan falde på" (Helaman 5:12).

Jeg har stillet en række mennesker dette spørgsmål: „Vil du helst føle dig sikker eller usikker?" Svaret har uden undtagelse været: „Jeg vil selvfølgelig helst føle mig sikker." Hvordan kan det så være, at så mange af os opfører os, som om vi troede det modsatte? Hvis vi gør noget urent eller uværdigt, eller blot tænker herpå, så er vi ikke i sikkerhed, for Helligånden vil trække sig tilbage. „Herrens Ånd dvæler ikke i vanhellige templer (Helaman 4:24).

Mine erfaringer med petrokemikalier gav mig yderligere stof til eftertanke. Adskillelsesprocessen frembragte tunge oliekomponenter som derefter blev raffineret til en række nyttige olieprodukter. I århundreder, ja selv i årtusinder har princippet om raffinering udgjort en væsentlig del af den industrielle proces, i særdeleshed med hensyn til værdifulde metaller.

Herren selv er som „metalsmelterens ild" (Mal. 3:2), og når vi følger hans mønster, vil vi slippe af med urenhederne og affaldet. På dette grundlag

Jeg roser jer for jeres trofasthed, men siger til jer, vær endnu mere trofaste.

kan vi spørge os selv: Er vi i dag mere rene end vi var for et år siden, for en måned siden eller for en uge siden? Er der sket en renselse, ja en renselse fra urenhederne? Har vi overvundet vaner og traditioner, der har holdt os tilbage i vores udvikling?

I vores stræben efter vækst er det ikke blot omdannelsesprocessen som er af betydning, men også effektiviteten af denne omdannelse. Hvor effektivt omdanner vi de gudgivne råmaterialer som vi har talt om? Hvilket produktudbytte er vort liv fremkommet med? Som eksempel, hvor megen tid er der blevet spildt, hvor mange talenter er ikke blevet udviklet og hvor meget intellekt er blevet tilsidesat? Hjerne, ånd, energi, talent, plads og tid – er alle en del af vor forvaltning. Vor godgørende Fader har ikke tilvejebragt disse ting, for at vi skal misbruge dem, men så vi kan omdanne dem til et eksemplarisk liv samt tjeneste overfor andre. „Og enhver, der findes at være en retskaffen og klog husholder, skal indgå til sin Herres glæde og arve det evige liv." (L&P 51:19)

Mine medstuderende i Jesu Kristi evangelium, jeg roser jer for jeres trofasthed, men siger til jer, vær endnu mere trofaste. Jeg roser jer for jeres opnåelse på mange områder indenfor aktiviteter og studium, men jeg siger til jer, vær endnu mere flittige. Jeg roser jer for den åndelighed, som I har udviklet og som I udstråler, men jeg siger til jer, vær endnu mere åndelige. Med apostlen Paulus' ord beder jeg om, at „min tale og mit budskab" ikke har været „med visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis, for at jeres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft." (1 Kor. 2:4-5)

Jeg beder endvidere om at „den almægtiges Ånd ... (må have) ... bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at I ikke mere er

tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt", hvad der var den forandrende virkning af kong Benjamins tale. (Mosiah 5:2)
Jeg vil gerne fortælle jer en lignelse. Der var en mand som ønskede at nyde naturens skønhed, og som gik ud i skoven langs med en klar og rivende flod. Mens han tænkte på det storslåede i Guds skaberværk lagde han ærke til den ujævne sti, hvor rødderne fra træerne bredte sig ned mod vandkanten. Han snublede og faldt på hovedet ned i floden. Vandet var dybere end han havde regnet med og han kunne ikke svømme. Han råbte, men ingen hørte ham, da vandet omsluttede ham med mørke. Han kom op til overfladen igen og forsøgte atter at råbe. Hans råb formørkedes og for anden gang gik han ned. Hans råb var svagere, da han kom op sidste gang, og hvem ville nu høre ham? Men en anden gik i nærheden, hørte mandens skrig og sprang i og bragte ham i sikkerhed ind til bredden. Da manden kom til sig selv, så han op på sin redningsmands ansigt og sagde: „Åh tak, tak fordi du frelste mig. Hvad kan jeg gøre for at vise min kærlighed og taknemmelighed?"
Den, som havde frelst ham, smilede og sagde: „Der findes mange ting som du kan gøre for mig." Og han underviste ham kærligt og omhyggeligt. Så skete der en sørgelig ting. Den mand, som havde frelst ham, døde som resultat af denne oplevelse, og den mand som var blevet frelst, levede. Trods sin sorg var han besjælet af en varm følelse, for han vidste hvad han skulle gøre for at vise sin kærlighed og taknemmelighed for sin Frelser.
Således er det også med os, for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, døde, så vi kan leve. Vi ved, hvad vi skal gøre, for han har sagt til os: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Joh. 14:15)

Det er let at se hvornår en frugt er moden . . . men hvad med os?

Der findes ikke noget mere dyrebart for mig end mit vidnesbyrd om Jesus Kristus. Jeg vidner, at han er min Frelser og Forløser, den almægtige Guds Søn. Jeg ved, at han lever, at han leder sin kirke, som er gengivet i sin fylde, og at han i dag taler gennem profeter, ja gennem vor elskede profet, præsident Spencer W. Kimball.
Må Herrens rigeste velsignelser være hos jer i jeres studier og i jeres personlige liv, i jeres udfordring og i jeres afgørelser, i jeres modning og i selve jeres stræben efter vækst, som er at nå „det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde." (Ef. 4:13) □

Da jeg trådte ind på plejehjemmet, var mine tanker egentlig ikke rettet mod bedstemor, selv om hun var ved at dø. Jeg elskede hende, og det at vide, at hun snart ville forlade os, gjorde mig ked af det, men hun havde ventet så længe på atter at blive forenet med bedstefar, at det syntes som om hendes død ville være en velsignelse, ja en længe ventet belønning for hendes trofasthed. Mit eget sind længtes efter en sådan forvisning om hvad fremtiden ville indeholde. Jeg kæmpede med en

BEDSTEMOR WINDSORS VISDOM

Colleen Riley

vigtig beslutning, og jeg var meget forvirret. Jeg bad indtrængende Herren om fred i sindet. Jeg var derfor meget overrasket da en sådan rolig følelse fyldte mig idet jeg gik ind på bedstemors værelse. Hun græd. Hun tørrede tårerne bort fra kinderne og fortalte mig stille, at når hun så tilbage på sit liv, så blev hun overvældet over de velsignelser, som Herren havde givet hende. Hendes stille betragtning og taknemlighed fjernede fuldkommen mine jordiske bekymringer. Jeg lagde knap mærke til, at jeg stod der og lyttede til hende i mørket. Hun strålede, hun var meget tynd og hun var ved at dø, men hun strålede.

Enhver utaknemlig tanke, som jeg nogen sinde havde tænkt om hende, blev fjernet fra mit sind og jeg blev i den grad ydmyg, at jeg ikke kunne finde ord til at forklare det. Hvorfor forbliver disse kostbare øjeblikke ikke altid hos os? Jeg lagde min glatte hånd over hendes rynkede og holdt den. Jeg spurgte hende, hvad hun tænkte på. Hun sagde noget som jeg ofte har følt, men aldrig helt har været i stand til at give udtryk for. Hun rystede på hovedet og sagde: „Ih dog, hvis du vidste, alt det jeg tænker på." Hun sagde at jeg så anderledes ud. Jeg fortalte hende, at det var fordi jeg ikke havde nogen øjen-makeup på, og at hun sandsynligvis derfor ikke kunne genkende mig. Men hun havde ikke engang set på mig. Hun havde hele tiden kigget ud af vinduet og nu sagde hun: „Nej, du er anderledes end da du kom ind. Du ser din fremtid foran dig og du spekulerer på, hvad der vil ske med dig." Tårer fyldte mine øjne. Hun havde ret. „Vær ikke utålmodig, min kære, Herren har mange gode ting til dig, og han elsker dig højt. Men du er utålmodig, ligesom jeg er. Du ønsker at fortælle Herren, når du er klar og når du ikke er klar." Så smilede hun: „Jeg har været en prøve for min Herre hele mit liv på grund af min utålmodighed, og nu ser jeg mit liv ophøre og jeg forstår, at han stadig elsker mig – han elsker mig." Da hun var færdig med at tale, flød tårerne ned ad hendes kinder. Mine øjne græd ikke, men da jeg så hendes tårer kom mine også. I det øjeblik delte vi noget sammen som Guds børn, ikke som en gammel dame og hendes barnebarn. Det er sådan, jeg vil huske bedstemor Windsor og når den tid kommer, da jeg skal slutte mig til hende, så håber jeg, at hun vil være stolt af mig.

Jeg gik ned ad plejehjemmets trapper med endnu et vidnesbyrd om, at der virkelig er en der er større end os, og at han elsker mig langt mere end jeg kan forestille mig. Han har velsignet mig i så høj grad! Med den viden kan jeg kun gøre mit bedste. Når jeg svigter, straffer jeg mig selv. Gud besidder en uendelig kærlighed, ikke had eller vrede. Jeg gør så mange ting forkert, og alligevel elsker han mig stadig. Da jeg den dag så på bedstemors ansigt, kunne jeg se denne kærlighed. Jeg så visdom, ydmyghed og fred – en overvældende fred. Jeg ville ønske, at jeg på stenplader kunne have nedfældet den følelse som jeg da havde, så den kunne bevares for evigt. ☐

Udgiverens bemærkning: Colleen blev dræbt ved en bilulykke 3 år efter sin bedstemors død. Det ovenstående er taget fra hendes dagbog.

Da jeg var 15 år gammel standsede vi ved en pizza-restaurant på vej hjem fra præstedømmemødet ved generalkonferencen, og som resultat heraf lærte jeg en lektie om tiende, som jeg aldrig vil glemme.

Min far, mine to brødre og jeg var sultne. Mens vi ventede på vor bestilling, så jeg en af mine venner, der var ved at rydde bordene af. Jeg spurgte ham, hvordan han fik jobbet og han fortalte mig, at de stadigvæk havde brug for ekstra hjælp. Nogle få minutter senere kom han tilbage og fortalte mig, at bestyreren ville interviewe mig med det samme. Måske var det fordi jeg havde en pæn skjorte og slips på, men arbejdsgiveren forekom at være

Sæt mig på prøve

Scot R. Meyers

imponeret. Interviewet gik godt. Jeg gav udtryk for mit ønske om ikke at arbejde på søndage og han sagde, at det ikke ville være noget problem – der var mange mennesker som kunne arbejde i stedet for mig. Jeg blev ansat og skulle begynde så snart jeg kunne. I løbet af de næste to år arbejdede jeg mig gradvist op til at blive pizzakok. Så en aften, da jeg begyndte mit arbejde, lagde jeg mærke til, at en af mine fastlagte dage var blevet fjernet fra kalenderen. Min chef sagde til mig, at hvis jeg ønskede at arbejde det normale antal timer, så var søndagen åben. Jeg arbejdede en søndag og følte mig meget nedtrykt over det, så fra den dag nægtede jeg at arbejde på sabbaten. Mit forhold til min arbejdsgiver begyndte at blive dårligere og jeg begyndte at søge arbejde et andet sted.

Det interessante var, at selv om jeg var temmelig streng i min overholdelse af sabbatsdagen, var jeg dårlig til at adlyde en anden befaling – tiendeloven. Jeg betalte ikke tiende, med mindre mine forældre tilskyndede mig dertil. Så sagde jeg: „Ja,ja," hvorefter jeg lagde noget i tiendekonvolutten den næste uge. Jeg kunne bare ikke se formålet med at give en tiendedel af mine hårdt indtjente penge væk.

Jeg vedblev at søge efter et nyt job, men uden resultat. Jeg bad oprigtigt til min Himmelske Fader i den tro, at han ville hjælpe mig at finde ny ansættelse. En aften mens jeg bad, kom der en tanke til mig. Hvorfor skulle Herren hjælpe mig med at finde et andet job, hvis jeg ikke betalte tiende af indtægten fra mit nuværende job?

Jeg studerede et par skriftsteder:

„Sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål." (Mal. 3:10).

„Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L&P 82:10)

Jeg besluttede mig til at adlyde befalingen. Jeg gik i banken og hævede en stor sum penge fra min opsparingskonto for at betale den tiende, som jeg ikke havde betalt. Selvsamme aften gik jeg over til biskoppens hus med min tiende.

I min jagt på bedre beskæftigelse havde jeg ansøgt om arbejde i et værksted, der installerede lyddæmpere i biler. Det var i januar og de sagde, at de ikke havde brug for yderligere hjælp før december. To dage efter at jeg havde betalt min tiende, ringede en fra værkstedet med et tilbud til mig om at påbegynde arbejde den næste dag. På tidspunktet for min mission tjente jeg 3 gange så meget, som jeg havde gjort ved at lave pizzaer, plus en god sum penge i provision. Jeg var i stand til at financiere halvdelen af min mission selv. Desuden ringede min arbejdsgiver fra lyddæmperværkstedet, da jeg havde været på mission omkring et års tid, til mine forældre og spurgte, om han kunne være behjælpelig med at betale resten af min mission.

Nogen vil måske sige, at alle disse ting skete tilfældigt. Jeg vil snarere sige, at jeg blev velsignet, fordi jeg endelig begyndte at efterleve et evangelisk princip. Tiende åbner døren til Herrens velsignelser. ☐

„Herren er virkelig opstanden"
(Lukas 24:34)